

Чудуюся, коли згадаю те

Микола Руденко

Чудуюся, коли згадаю те,
Як починав і як скінчити мушу.
Не знаю, чи вмирає, чи росте
Той світ, де плуг підняв цілинну душу.

Не знаю також, що то був за плуг.
Та добре бачу: в лірника — невдахи,
Що вивів на ріку казковий струг,
Обсіли серце променеві птахи.

Гойдає лірник птахів у собі,
Хоч сам того не відає достоту,
В якому краї та в якій плавбі
Віднайде він для них якусь роботу.

Живе бездомно, мов голодний тать.
Чужий для всіх на морі і на суші.
Але помре — і птахи полетять,
Щоб зорями засіять чесні душі.